

БІЛКОВІЦЯ

**Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 10 (34) Рік III**

Віддавна прославляється в нашій громаді білобірський празник, бо і величавий він і змістовний як під релігійним так і національним оглядами. Однак і величність буває різного. Від славного може бути сплавніший, від великого - величавіший. Скажімо 19 вересня цього року...

З'їзд - Фестиваль - Празник - Вибори

Цьогорічне свято мало окрему і, не перебільшуючи, виняткову нагоду стати одним з моментів історії, і від якого починаємо визначувати дату. Так само, як говоримо, що 1989 рік в історії Польщі був роком падіння в країні влади комуністів то і про 1993 говоримо, що для нас, українців у Польщі, приніс він кілька вагомих змін, які напевно матимуть віднину на багатися.

Цьогорічне свято мало окрему і, не перебільшуючи, виняткову нагоду стати одним з моментів історії, і від якого починаємо визначувати дату. Так само, як говоримо, що 1989 рік в історії Польщі був роком падіння в країні влади комуністів то і про 1993 говоримо, що для нас, українців у Польщі, приніс він кілька вагомих змін, які напевно матимуть віднину на багатися.

Цьогорічне свято мало окрему і, не перебільшуючи, виняткову нагоду стати одним з моментів історії, і від якого починаємо визначувати дату. Так само, як говоримо, що 1989 рік в історії Польщі був роком падіння в країні влади комуністів то і про 1993 говоримо, що для нас, українців у Польщі, приніс він кілька вагомих змін, які напевно матимуть віднину на багатися.

Українець посолом до польського сейму

Мирослав Чех - посол до польського парламенту від Демократичної Унії, народжений в 1962 р. у Мироплавці (Шльське воєводство).

Закінчив Загальноосвітній ліцей в Літині та історичний факультет на Варшавському університеті. Автор ряду статей присвячених історії та сучасному українців у Польщі, польсько-українським відносинам. Редактор частини списку «Зустрічі», нагороджений за журналістську працю фундацією «Польськуль».

Свої статті друкував між іншими в паризькій «Культурі», «Газеті Виборчій», «Критиці», «Нашому греко-католицьків» та «Українці у Польщі».

Громадський діяч, в роках 1981-86 активний в українському студентському русі. З 1990 р. активний діяч ОУП, співзасновник Українського християнського братства св. Володимира. Учасник багатьох історичних конференцій та польсько-українських форумів.

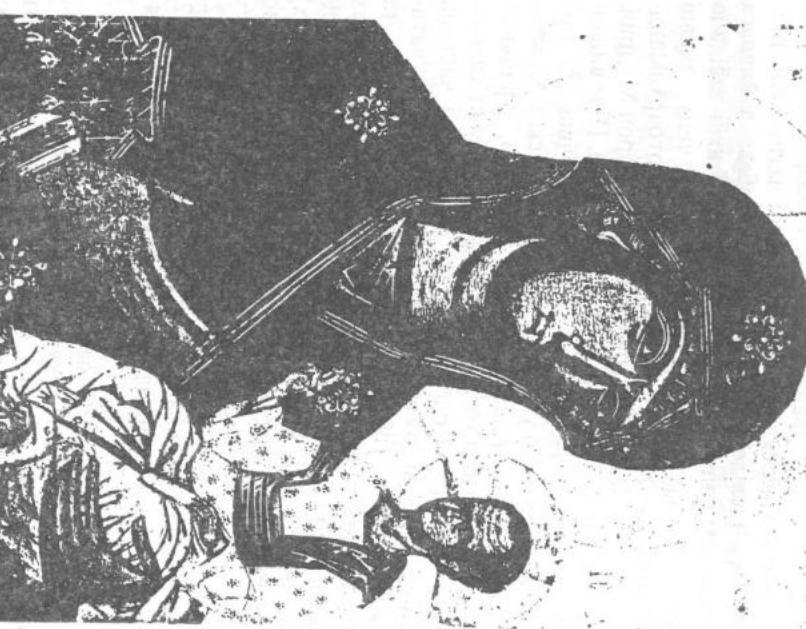
* * *

Мирославові Чеху з нагоди обрання постом до парламенту складаємо найсердечніші вітання і бажаємо успішної праці для блага українського народу.

Редакція «Благовіст»

НА НАШ ПОГЛЯД

Пам'ять

В церковному році є дні, в яких наші думки прямують до тих, яких немає поміж нами, бо вони вже в Божих руках. Перед нами 1 листопада, день пам'яті згадує не тільки про суть життя людини, але і про тих, які закінчили своє земське життя. Одні дужки повноти віку, іншим життя зірвалося на початку, або в половині віку, ще інші віддали його за всієї свого народу.

Не всі мають свої могили. До сьогодні не дочекалися вони напевної пам'яті. Воєнні хутровини розкинули їхні кости по цілій Європі. Наши моральний обв'язком є пам'ять про їхню найбільшу жертву - життя, яку зложили на престолі Батьківщини.

На шести деякі могили залишилися між нами, тут (Закінчення на 8 сторінці)

Заява Міністерства закордонних справ України

жовтень 1993 р.

Сьогоднішні полії в столиці Росії викликають стурбованість в Україні, як і в усьому світі. Безвідповідальні авантюристичні заклики з боку Верховної Ради Росії зробили свою справу: проінкоровано думку міжнародної громадськості, перервано мирний переговорний процес, спрямовані на пошук шляхів виходу з конституційної кризи, було використано зброю, внаслідок чого пролилася кров.

В Україні рішуче засуджуються ті сили, що вдалися до зброй та інших насильницьких дій, оськльки продовження конфронтації становить небезпеку не лише для однієї з ядерних держав, а й для всього світу. Сподіваємося, що уряд Росії вживе всіх необхідних заходів, щоб припинити кровопролиття.

Демократія в Росії в небезпеці! Ми підтримуємо уряд і ті сили, що борються за демократію в Росії.

Закликаємо росіян проявити мудрість, зваженість, витримку і рішучість у боротьбі за нову демократичну Росію, не дозволити повернути назад хід демократичних перетворень.

04.10.93 р.

Пречиста Богородиця! Ти фіlia скорбящих - велика заступниця, негайна помічниця, спасіння та підпора подствта, море ласки, джерело Божої мудрості, покров для світу. Тим-то ми, вірні, уроочисто прославляємо її світлив покров співочи: Радуйся, Благодатна, з тобою Господь, що через тебе подає світові велику милість!

Краса Якова і Небесна фрачка, по якій Господь зійшов на землю, були колись, Богородице, праобразом твоєї честі та слави. Тому тебе, що породила всіх Бога, ублажають ангели на небі і люди на землі, бо ти молишся за весь світ, покриваючи паскою тих, які светкують твої світлій празник.

З'їзд — Фестиваль — Празник — Вибори

(Закінчення з 1 сторинки)

учовні приголосив її суботній Фестиваль релігійної пісні та поезії. Щоправда молодь мала нагоду взяти участь у кількох богослужіннях, послухати бесіди професора Новосільського про ікону, розважитися на гравільний забаві у гуртожитку, але наряди чи користали з усього у відповідній черговості.

Забракто передусім точної організації та програми, яку кожен з учасників злету міг би мати на своїх руках. Влаштування було нудьгування та досить сміливі спроби розважитися чим іншим, як те, що пропонували організатори.

Полісся на томіст

став огляд літичої та молодіжної релігійної пісні і поезії, зорганізований вперше в післівоєнній історії нашої Церкви в Польщі. Вибір Білого Бору на місце фестиваля не був вибадковий, а наяваки — тут знаходиться українська школа, тут приїжджає багато вірних, щоб взяти участь у храмовому празнику (звісі і не видалений термін).

Ніби оформленням, аранжацією та способом передачі огляду це мінонагадував знані нам копалінські ельблонзькі прегляди, але був вже ластівкою, яка у майбутньому, правдолідально, перетвориться

на презентують свої надбання, побачать та послухаюти над чим працюють інші та через рік привезуть власну пропозицію. Так само з пінопом часу виправдається свій окремий стиль, різний від інших.

Діти запрезентували різні програми, у більшій чи меншій мірі зближені до провідної теми — релігійної, на мою думку, добре сталося, що в огляді взяли участь групи з різних регіонів Польщі. Дозволило це стилючастим зорієнтуватися, що роблять та над чим практикують їх ровесники в часто наяві дуже відалених місцевостях.

Учасників та глядачів привітав Перемиський єпископ Кир Іван Мартиник. Підкреслив вагу на зустрічі та попросив толерентно віднести до виконавців. Висловив також переконання, що ця перша зустріч стане добрим початком нової традиції.

Тешо і привітно, помимо піліпівської осінньої потоли, прийшли виконавці білобірська публіка (зі села Білобірського участники з'їзду молоді). Так само привітно, хоч справедливо, віднеслося до них жюрі, очолене паном Яковом Клапотом. Дорога Шупер і Андрій Кузьмич.

Тема зустрічі не була ніким накинута і досить якими живе не тільки Церква, але іла напа громадськості.

В першу чергу, на прохання учнів співсолікії Едвардії до Варшавської Митрополії та відмінення цього рішення Апостольської столиці. Підкреслив, що подія надзвичайний характер, оскільки Ватикан не надто скоро вімінноє те, що раніше виршив. У нашому випадку тривало це приблизно рік і великий вілив на такий розвиток подій мала рішуча поставка мірян, що проявилася великою кількістю протестів скерованих за посередництвом Владики на руки Папи. Частини протестів була втримана наявіть у дуже категоричному тоні. Всі ці заявлення наші Владика особисто вручив Папі Йоанові П на спеціальній авдіенції.

якої наявдя чи молода людина, яка шукає суті життя і свого місця на Землі, зможе охоронитися, коли її не допомогти.

Празнична неділя

19 вересня у Білому Борі стала багатозначущим святоом.

Невелике містечко Копалінського воєводства виглядало так само цього дня, як тисячі подібних осель у Польщі. Скірь розвішенні виборчі плакати і гасла. Поруч себе на стовпах, стінах та парканах кандидати в посли, біля ліберала комуніст, біля репрезентанта PSL брими.

У конкурсі-огляді взяли участь діти з Чорного, Мензібожа, Венюжова, Копаліна, Лішиць, Бань Мазурських, Ілурова та Білого Бору. Всіх напоряд жено і заокочено до дальших творчих пошукув. Трохи поза конкурсом знайшла група з Венюжова, яка після конкурса виконаної програми не була лавреатом. Річ в тім, що на їх виступ склалися патріотичні пісні та поезія, на томіст загубилися релігійні мотиви.

Підсумуючи Фестиваль, належить відзначити, що був він подією очікуваною та вдалою. Зрозуміло, що можуть бути недолики (передусім мовного характеру), бо нічого без них не обходиться, але наявно був потрібний і, на мій погляд, коли тільки не забракне організаторам енергії, піклочно відбувається з року в рік і згromadжуємо щораз-то більше виконавців та глядачів.

Власними композиціями

на релігійні мотиви доповинив фестивальну програму Роман Дроzd (електронні інструменти) у супроводі солістики. Важко розповісти про цей момент, бо його належало послухати і особисто пережити на залі серед публіки. Налевно не був пе музичний шум, який чуємо скрізь. Належить лише сподіватися, що, за словами композитора, недовго познайеться авдо-наста, яку кожен зможе сам послухати і одніти.

Разом з сутінками

на фестивальній сцені з'явилася молодь з двома оригінальними поетичними переказами оформленнями з боку влади міста, а також костельної римокатолицької епархії, практично небагато видно змін. Владика далі немає передвоєнної палати, яка була законним майном нашої Церкви, а семінарію, де складали практиче школа, обірюють звільнити юного тоді, коли збудують нову школу (відомо скільки це може тривати при нинішній ситуації країни!).

Полагаю інформацію про студентів богословій, які навчаються у Люблинському Католицькому університеті, що відноситься до нього симпатично і у недалекому майбутньому, за словами не менш оптимістично настроєних керівників, сподівається покращання долі у вигляді нової школи, яка має розпочати працю у вересні 1994 року.

Богдан Тхір

зверненням окремої уваги на богословів. Підкреплюючи зустрічі, як осердка, де злобувають вишні богословську освіту студенти з України, які пізше віртають на батьківщину, щоб успішно працювати для добра Церкви і Народу.

Про співпрацю з владою Римокатолицького Костела Кир Іван не хотів надто багато говорити, ограничуючись ствердженням, що як на сьогоднішній умові, могла би вона бути успішною.

Закінчути зустріч, Владика з молоддю поділися на Майдан Українського загальноосвітнього ліцею. Оскільки будинок має досить скромний, щоб не казати гідний жалю вигляд Голови Церкви залишилося розділити оптимізм молоді, яка вже до свого «лежачого хмарочоса» давно звикла, заспокоїти її.

Майбутньому, за словами не менш оптимістично настроєних керівників, сподівається покращання долі у вигляді нової школи, яка має розпочати працю у вересні 1994 року.

Владика Іван Мартиник в Гурові-Іловецькому

В освіті та науці підвалини

Іван Мартиник в Гурові-Іловецькому

Розповідаючи про ситуацію в Перемислі, Кир Іван з жалем відзначив, що помимо декларації з боку влади міста, а також костельної римокатолицької епархії, практично небагато видно змін. Владика далі немає передвоєнної палати, яка була законним майном нашої Церкви, а семінарію, де складали практиче школа, обірюють звільнити юного тоді, коли збудують нову школу (відомо скільки це може тривати при нинішній ситуації країни!).

Полагаю інформацію про студентів богословій, які навчаються у Люблинському Католицькому університеті, що відноситься до нього симпатично і у недалекому майбутньому, за словами не менш оптимістично настроєних керівників, сподівається покращання долі у вигляді нової школи, яка має розпочати працю у вересні 1994 року.

(T)

На майдані перед школою.

ГОЛОДОДІЛ

1932 — 1933

— Чи маєте намір продовжувати цього роду діяльність?

Входжу у приміщення української світлиці в Гуреві. На стінах виставка фотографій, які зображені людське горе 1933 року. Голодомор. Дивлюсь вниз. Горіє свіча... Хтось дивиться на чорний хрест, а над ним картина вимираючої з голоду дитини. Чую траурну мелодію, яка, здається, плаче разом з душами тих, що згинули під час геноциду.

Про ширшу інформацію відносно цієї виставки я попросила одного з ініціаторів — Олега Надіка, учня IV класу загальноосвітнього ліцею.

— Звідки взялася думка про влаштування виставки присвяченій українському голодоморові 1933 р.?

Рік 1933 визнаний через ЮНЕСКО роком голоду на Україні, а виставка є наслідком наших задумів, які мали на меті усвідомити кожному глядачеві це, як багато пережив і вистраждав наш народ.

— Як роздобули ви матеріали необхідні для цієї виставки?

Перш за все склалио ширу подяку панству Лубомирі і Богданові Тхір за угоду, які були надані.

Наша країна — Англія, наш народ — Українці

Українська група «The Ukrainians» з Англії приїхала до Солоту на спеціальне запрошення об'єднання українців у Польщі. П'ятьох виконавців грато на сцені в більшості «рока», хоча в інших програмах не забракло також інших жанрів музики, таких як реге, кантри. Після успішного концерту в Гдині я зустрів їх у місцевому барі, де пощастило мені провести з гостями дуже цікаву розмову.

— Від коли існує «The Ukrainians» яка мета вашої групи?

Починали ми декілька років тому. Початково було дуже тяжко засновати ансамбль, не було відповідних людей, які би одночасно грали і співали. Групуто з постійним складом ми є від двох років. Наша мета — це єднання всіх українців у Англії. Хочемо, щоб вони знали свої коріння, вивчали рідну мову.

— Знаючи ви на Сопотському фестивалі велику працю не тільки серед молодих людей, але також і серед старшого покоління...

Дуже нам присмю. Правду кажучи, ми не сподівалися так широко прийняття на сцені. Надімося, що візьмемо участь у наступному фестивалі української культури і також з добрым результатом. Нас дуже здивувало, що старше покоління слухало нас з захопленням. У нас в Англії старші люди не приходять на наші концерти.

— З якої причини?

Важко сказати. Покоління наших батьків виростало в іншій атмосфері, виховувалося на іншій музіці. Тоді був модний ансамбль «The Beatles», ми натомість не граємо такої музики.

— Як виглядає ваше приємне життя?

Найстарший з нас має 23 роки і всі ми є у кавалерському стані. Живемо в трьох різних містах: Лондоні, Піртс та Манчестері. Дуже любимо театр і оперу. Так як усі українці в Англії, ми також шкавимося своєю культурою, історією.

— Чи маєте намір продовжувати цього роду діяльність?

О, так, звичайно. Лише існують фінансові проблеми, але все ж таки будемо діяти. Вже за два тижні готовуємо історичну виставу про Україну і українців у Польщі. Плануємо також поставити новий театральний спектакль про голодомор 1933 р. Хочемо також поїхати до Білого Бору, щоб залізти в «Ось вам сонце» і про голод «Сьогодні п'єм вино». Крім цього плануємо мале турне по Ольштинщині з історичною виставовою. Широ і сесредно запрошуємо всіх читачів «Благовіста», і не тільки, щоб подивитися дієво по-іншому, як традиційні концерти. Але найважливіше, в цьому році хочемо скласти атестат зрілості, чого бажаємо всім матуристам. Після цього станемо чверть-або півнителінцем.

— Під час нашої розмови я помітила, що слово «голода» повторюється дуже часто, говориш про виставки, психодрами. Звідки в тебе взялося зацікавлення цікаво трагічною подією в історії України?

Це в літиності ділусь розповідав мені про пережиття українців з Великої України, які заувід інших. Крім цього я багато читав пільної літератури, яку тільки пощастило здобути ще перед 1989 р. Це все, якби не було, стало інтерального частиного моєї особистості і наділося, що моє зацікавлення будуть поширюватися.

— Які результати цієї виставки, чи ти є з неї відволені?

Правду кажучи, зацікавлення людей перейшло мої очікування. Особливо дуже добре віднеслися до цієї ініціативи учні польського ліцею в Гуреві, які своїми видвидинами виставки показали, що наш проблеми їм не байдужі.

— На кінець нашої розмови хочу побажати тобі і цілому колективу «З х О», хоча формально можна нас називати «З х О», хоча формально функціонуємо як театр «Баніга II бу».

Розмову провела Дорота Шупер

тепер відкривають що гаснило. Ми приїхали до Солоту для людей, щоб вони послухали та однили нашу музику.

— Де ви мешкали під час фестивалю?

Ми мали закватерування у готелі «Ліон» в Гданську. Слід сказати, що люди там були дуже присні. Ми не знаємо польської мови, але якось договорилися. Харчування було дуже добре, так що не можемо нарікати.

— Які ви закінчили школу?

Всі ми закінчили англійські гімназії, а тепер студіюємо в університеті у Лондоні. Наука приходить нам досить легко і музика в інчому не перешкоджує. Треба лише взятися за свою ліністуру.

— Масте вдома якісь звірятка?

Очевидно, кожен з нас має якесь звірятко: пса, кота, папуга, але не маємо можливостей ними опікуватися, бо рідко буваємо вдома. Роблять це за нас батьки, яким, до речі, ми відчіні за виховання.

— Шо бажаєте сказати на закінчення нашої розмови?

Хочемо дуже сердечно подякувати всім тим, які вірili в наші можливості, а також Об'єднанню українців у Польщі за запропонення на концерти у Солоті.

До побачення за два роки!

* * *

Група «The Ukrainians» виїхала з Солоту 29 червня 1993 р. На закінчення розмови вони обіцяли, що через два роки знову приїдуть до Польщі, щоб грati і співати для людей. Можливо, що усвідомлюємо собі, що спільна культура сінає. Не тільки українцям повинні про це пам'ятати. Кожна людина зобов'язана знати свою історію та традицію. Повинні ми знати спільну мету, до якої треба стремітися без огляду на кордони, а слідати нас повинно українство. Хто цього не зрозумів — найвищий час передумати! Здається, що це мету зрозуміла «The Ukrainians».

Богдан Міклюш

ДІТЯМ

Свято у Білому Борі

Надійла осінь, як звичайно врана у казкові кольори, однак цього року не зовсім ласкала.

Щоправда обдарувала нас численними плодами але одночасно надто частими зливами і холодним вітром.

Все-таки доші і холод осені не знехотили юних артистів, які разом зі своїми спікунами приходили до гостинного Білого Бору, щоб узяти участь у I Фестивалю Релігійної Пісні й Пoesії.

Господарі свята пов'язали його з храмовим працником Різдва Пресвятої Богородиці.

Цла програма згаданої імпрези відбулася у комплексі гуртожитку Української початкової школи і Загальноосвітнього ліцею ім. Т. Шевченка. Кличем фестивалю були Ісусові слова: «*Дозвольте дитям прийти до мене*».

Дитячо-молодіжне свято відкрив відомий дитячий хор «Проліски» під керівництвом п. Б. Філака. У виконанні артистів гості почули релігійних пісень, м. ін.: «Достойно єсть...», «*Да іспловняться*». Вони вдало поконували трудні музиичні фрази та зібрали великі оцінки.

Наш владика Іван Мартиняк на прохання пароха о. Й. Ульського уроцисто відкрив свято та привітав присутніх. Принагідно висловив велику радість, що ідея фестивалю здійснилася.

Ожила і повеселила сцена, коли на ній показувалися чергові групи малих артистів. Лунали дитячі голоси з Чорного, Мензібожа, Веноже-ва, Копална, Бань Мазурських, Щухова та Білого Бору.

Важко оцінювати, хто був найкращий. Це ж не важливше. Організатори і виконавці вкладали багато праці і сердя у фестиваль. Деякі приходили з дуже далека, як наприклад численна група літей Веножева. Вони обдарували глядачів довгим програмою погротичного змісту. Вона щоправда відійшла від основової теми, але заслуговує

на окрему увагу з огляду на добрий рівень виконуваних пісень і поезій. Дуже цікавою була програма копалнян, які під керівництвом с. Анастолії СНДМ зінсценізували твір У. Кравченко «Благовіщення».

Достойний «Архангел» і надто стривожена «Богородиця» показали, що евангельський переказ є для них подією близькою, неначе особистою.

Глибоко в серді запала молитовна рецитация двох хлопців, які прославляли Богоматір чудовим твором Остапа Гриця «Гимн до Богородиці».

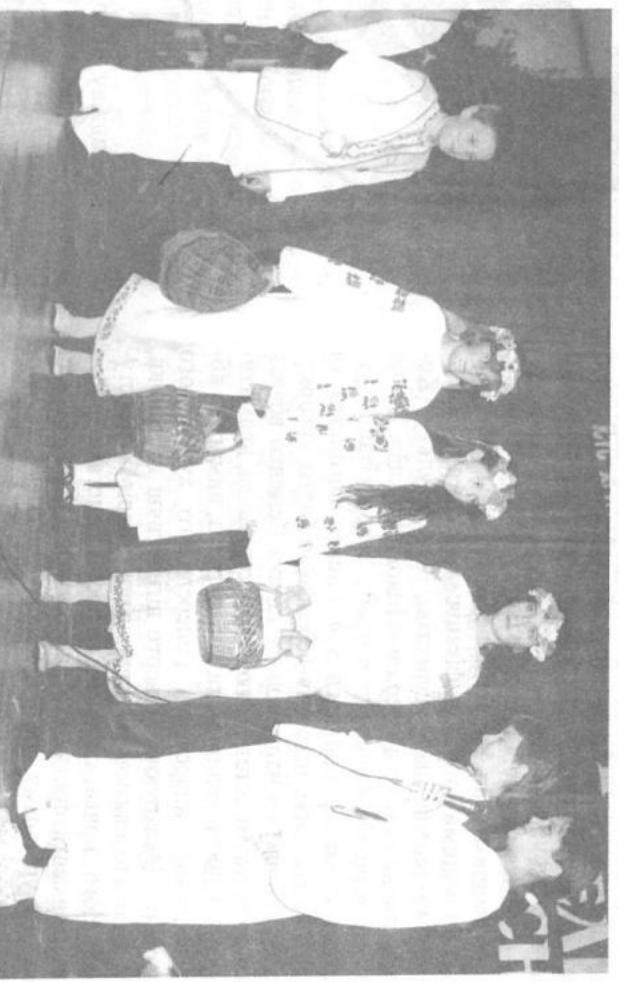
Гарну марійську програму показали діти з Бань Мазурських. Їхні спікуни сянули до найкращих зразків поезії і пісні. Тепло і сердечно залам'ялися усі діти з Щухова, які під проводом с. Надії СНДМ виконали симпатичну програму про те, як належить любити Ісуса Христа.

Дитячі покази закінчилися чудовою п'есою «Серед ангелів». Малі актори з Білого Бору ввели гостей у безтурботний, веселий дитячий світ.

Свавільна прогулінка трьох хлопців поза школу закінчилася страшним сном. Малі артисти пережили жахливу пригоду зі злим духом. Вони широко похвалилися, коли побачили, що їхній чинок не був

малих ангелят, які в своїх біленьких, казкових одягах дали всім уяву справжніх небесних чудес.

I Фестиваль релігійної пісні і поезії доповнили полиси молоді. Виконавці співали про свою тулу за Богом та про те, як без Бога почувактися

«Кволімі» і осамітненими. Увечорі молоді з білобірського ліцею показала ісполнізацію евангельської «Нагірної проповіді» а молодіжна група «Сарепти» виступила з метафоричною програмою про сучасні загрозження підлідини.

Добре, що ідея цього фестивалю знайшла підтримку і введено її в життя. Залишається бажання, щоб добрій початок знайшов і тих, які з подібним ентузіазмом схочуть продовжувати незвичайно симпатичну і варгісну імпрезу. Маю надію, що черговий фестиваль збагатиться новими артистами і цікавою програмою.

с. Романа СНДМ

Розповідь про мову*

Аз, буки і букви

З чого починається навчання? Кажуть, що навчання починається «з азів». А що це таке? «Аз» - це назва першої букви азбетки - букви «а».

Абетка, азбука, алфавіт... Знайомі слова, які означають те саме: це літери поставлені у певному, усталеному порядку. А навіщо тоді аж три різні назви, коли це те саме? Але ж назви не однакові, тому треба придивитися до них уважніше.

Абетка - це а-б-тка, а що таке «а», «б»? Це назви перших двох літер, саме так їх вимовляємо: а, б, ве, ге.

У Стародавній Греції дві перші літери мали назву **альфа** і **бета**. Пізніше греки почали вимовляти другу літеру як **в** і називати її **вітга**. А пізніше **альфа** і **вітга**, склавились, дали алфавіт.

У слов'ян колись дві перші літери звалися **аз** і **буки**. Звідси - **абетка**.

Слово **буки** - слов'янська назва літери «б» - нагадує нам дуже знайоме слово - **буква**. Чи вони не родичі, часом? Отже слово **буки** прийшло до нас від германців, які у них означало «букове дерево», і «долічка з букою, на якій писали», і «літера, вирізана на буковому брускочку». У нас слово **буки** спочатку було лише назвою літери «б», а після **буки** - називали буль-якої літери.

С це таке слово - **букально**, тобто «**матчко**», «**букала до букви**», «**як сказано, так і є**». Можна сказати: «**я змок буквально до нітік**», і саме це означає, що на ньому сухого рубчика немає.

Подала до друку Л. Тхір

* На основі: А. Коваль «Життя і пригоди знайомих не-знатомців», Київ 1990.

Юним патріотам

Ненці Україні

Як тебе, Україно,
Циро не любити:
Ти у нас єдина,
А ми - твої діти.

Ти дала нам мову
І пісню солов'їну
З Богом на розмову
Радісно хвалити.

Будемо благати
В Бога світло волю,
В праці здобувати
Україні долю.

Настане день
І цей огнь
Під іскрками тлінна,
Розплалить знов
Святу любов
До краю в поколіннях.

Рідна наша мова

Люби і знай
Свій отчий край,
Народ і мову рідну,
За них свої
Життя віддай

Не зможеш ти
Допомогти
Народові в недолі,
Стараїсь огнь
Оберегти
Од вітру в чистім полі.

Шануйся, дитино, ще з літ світанкових,
Люби навколошино природу:
І гори, і долини, всю красу у дборах,
Бо все це багатство народу.

Шануй свою мову й культуру:
Без них неможлива держава
І честно гордиться свого славного роду:
Бо в них наша велич і слава.

Для рідного краю, для шести народу
Всі силы віддай без вагання
І матимеш шану і визнання.

З глибини небуття

Михайль Семененко

Михайль (Михайло) Семенко народився 31 грудня 1892 р. в селі Кидинці на Полтавщині. Після закінчення Курського реального училища навчався у Петербурзькому психоневрологічному інституті. 1914 р. був мобілізований до царської армії, служив телеграфістом у Владивостоці. 1918 р. повернувся на Україну. Відтоді займався літературного творчістю. Футуризм став його зоряною долею.

Семенко пережив етапи розвитку шого літературного напрямку на Україні: квірофутуризм, панфутуризм з різними його модифікаціями на кшталт Аслан-Футу (Асоціація панфутурістів), Комунікульту (Комуністична культура), період «Нової генерації». Він чи не найперший усвідомив потребу «европейзації» української поезії, вивільнення її з темет епіонства та сентиментальних штампів версифікаційного хуторянства. Оновлення національної приски Семенко вбачав в авангардизм, естетика якого застосовувала, драматизувала єдиність традицій та новаторства, вимагала абсолютної заперечення попереднього художнього досвіду. Декларуючи відверто нігілістичні настави, М. Семенко власною поетичною практикою їх спростував. Його лірика, словнена пафосом непогамованого експериментаторства, екстрарадикальністю та романтизмом урбанізму, розширювала тематичні та версифікаційні можливості української поезії.

Тонкий знавець підеських душ, Семенко гуртував

Минуле у фотографії

Шановна Редакціє!

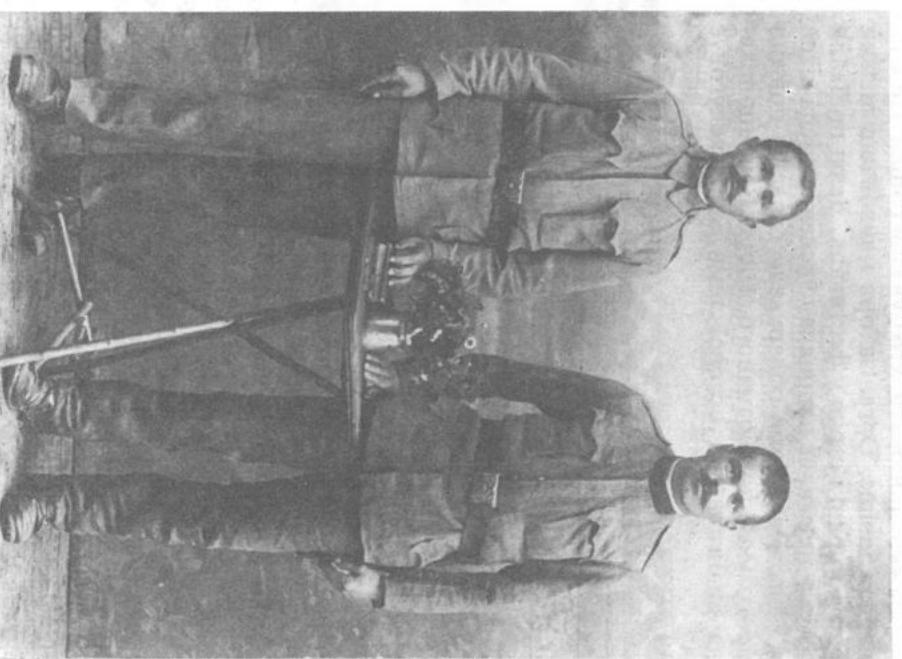
Яка несподіванка була для мене в 5 (29) номері газети. На білій сторінці поміщено фотографію з 1939 року з Варяжі, містечка, де я ходила до школи, до церкви. Скільки дорогих осіб я побачила: і о. С. Гаук, дорогий вчитель репігії, він усміхнений як завжди, ласкавий для нас. Аж сліззи зворушення повилися, коли побачила я цю знімку.

На самім доді по боках сидять на траві дві мої рідні сестри, старша б. п. Катерина і Анна Косаревич. По правій руці оти - Катерина, а по лівій - Анна. Той подруги, що всередині не було. В Ваневі по двох неділіх сидження в землянці та по спільноті, мене відвезли до Белза до польської Міліції, котра звільнила мене до дому. Сестру посадили в в'язниці в Сокалю, потім відвезли до Львова і засудили на 10 років Сибіру. Вона відбула цілу кару. В 1955 році повернулася. Була хвора, запишилася в старшої сестри Ольги, яка цілі 10 років посилала в Сибір пакунки з одяжкою і харчами. Анна вийшла заміж, виховала одну дочку, бавить внuka і внуку. Ми допомогли її купити у Львові кооперативне помешкання. Тепер вона бере участь в громадських організаціях, пише вірші. Неправда, що згинула на Кіївщині, як пишуть в книжці «Залежності України». Сестра часто відвідує нас тут у Польщі.

Коли було виселковання на Україну, батьки боялися Сибіру, а обе вже немолоді були. В 1947 році виселено родину на «Ziemie Odzyskane». Перший збріжний пункт був у Варяжі. На вагоні вози, корови, старшого брата жінка з тридневною дитиною і двома синами і так дві неділі.

Сестру Катерину і Зофію забрали до в'язниці, а мене на спільство. Вертаючи спогадами до тором, сестеря небагато бачила, але хлопців понапахали повно. Вони бідні руки через гррати виставляли, баґато рук, і співали якнайголосніше незабутню пісню, що було чути аж на ринок: «Дивлюся на небо таї фумку гадаю, чому я не сокіл, чому не літаю?». Того не забуду аж до смерті.

Під мунидиром - серце українське

Ця фотографія зроблена приблизно у 1910 році. На неї українські хлопці, які служили в австрійському війську. По правому боці стоїть Іван Метик (1885 р.н.), уродженець Жаготина, народившись зدوا Пашула (ім'я нам не відоме), уродженець Липи. Іван Метик брав участь у війні 1914-1918 року, після якої повернувся до родинного Жаготина. Помер у 1937 році. Доля другого з солдатів нам невідома.

Задохочуємо Шановних Читачів надсилати нам фототографії з минулого, бо ж саме вони є наглядними свідками тих часів і тих моментів історії, про які пише чимо в усих переказах чи, рівше, читаємо в різного роду публікаціях. Особливо цінні для нас знімки з небудених подій сімейного та громадського життя, бо ж вони відзеркалюють нашу активність і дають наснагу до дальшої праці.

3 пошаною Марійка Борковська

волетного (1919), «Bloc poet» (1919), «В салах безрозних» (1919), «Кабле-поема за океан» (1921), «Проміння погроз» (1921), «Кобзар» (1924-25), «Збріка творів у трьох томах» (1929-31), «Сучасні вірші» (1931), «ПоЖ», «Вибрали твори» (1936).

Футуризм був стилем Семенка. Намагання писати за вимогами нормативної естетики «соціалістичного реалізму» у 30-ті роки закінчилося невдачею для поета, що заставила його поема «Німецчина». Силонули з різних трибун звинувачення у формалізмі всіх представників українського авангардизму. Хвиля репресій не минула й М. Семенка.

Оскільки він мешкав у Харкові, а часто наїжджав до Києва, то було виготовлено два ордери на його арешт: Харківським облуправлінням НКВС УРСР від 26 квітня 1937 р. 1 Управлінням Держбезполі НКВС УРСР від 25 квітня 1937 р. Аналіз протоколів допиту поета від 4, 7, 8 травня 1937 р., звинуваченого в кактивій контрреволюційній діяльності, розкриває методи сховської обробки, після якої морально спустошений і фізично надломлений М. Семенко «зізнався» в усіх наявніх юридичних злочинах (спроба скинуті Радянську владу на Україні за допомогою німецьких бандитів, підготувавши риду терористичних актів проти діячів Радянської влади), про які він писав 4 вересня 1937 р. під диктовку.

Сценарій, написаний під орудою НКВС, наблизився до графічного фіналу. 23 жовтня 1937 р. відбулося закреє заслання Військової колегії Верховного суду СРСР. Комісія кіменем СРСР винесла вирок: «приговорома Семенка Михайла Васильовича к вісцій мережуленого наказання – розстрілу с конфіскацією всего имущество, лише ему привілеї збережені». Того ж дня поет був розстріляний.

З парохіяльних літописів

Церква св. Івана Хрестителя в Ельблонзі

Подібно як в Пасленку, так і в Ельблонзі про відкриття церкви клопотався о. Іван Яремін. Клопотання щ були непечими. Українці переважно поселено довкола міста у селах поміж поляками. Не можна було змінювати місця проживання, а зокрема переноситися до Ельблонга.

Довгий час українців трактовано як дуже небезпечний «елемент». Різка політика тоталітарної, комуністичної влади, а також більшості римокатолицького духовенства спрямована була на польському асиміляцію українського народу з польським та латинизацію церковного обряду. Однак, як доказала історія, не подолали нас жодні насильства ні переслідування. Народ не відрікся своїх національних коренів, святої віри та свого грекокатолицького обряду.

Внаслідок подій 1956 р. (познанський робітничий зрив) в Польщі почала ліпло «іном'якшуватися» політика влади і клеру відносно українців. Знесено заборону поселюватися в Ельблонзі. До міста починають приїжджати у пошуках праці перші українські робітники та інтелігенція. До середніх шкіл численно вступає українська молодь, а після закінчення їх, залишається працювати в місті. 3 кожним роком

збільшується кількість українського населення Ельблонга, хоча з огляду на повінізм та вороже наставлення місцевої влади і більшості польського населення офіційно цього не видно - не всі мають відчувати свою рідну мову.

У відповідь на прохання українських мирян Ельблонга, скерованого на руки епископа Ольштинської єпархії, о. І. Яремін отримує у 1974 р. дозвіл на відкриття грекокатолицької станиці. На відправу визначене каплицю св. Катерини при вул. Тамкі. У перші дні та місяці у богослужіннях бере участь 20-50 осіб.

Більше людей бувало лише у великих свята. З часом вінших прибуло і каплиця зробилася замалі. Появилася конечність змінити місце відправи. Завдяки старанням о. Яреміна та місцевих діячів декретом від 9 вересня 1985 р. Примас Польщі зобов'язав Вармінську курію визначити і передати грекокатоликам Ельблонга відповідний будинок на церкву. Ольштинський єпископ Ян Облонь вже 17 вересня 1985 р. назначує о. Яреміна парохом каплиці «Непорокального Серця Марії».

Згідно з домовленням каплицю передається грекокатолицькій спільноті на власність. Храм посвячено св. Іванові Хрестителеві, а храмовий празник визначено на 7 липня. Зусиллями місцевих та навколошніх парафіян будинок каплиці відремонтовано і обладнано в українсько-візантійському стилі.

До парафії в Ельблонзі принадлежить 10 навколишніх сл. Парох Ельблонга є одночасно парохом Пасленка, до якого належить більш 60-ти місцевостей.

Новини з Бессидів

1 серпня у Музеї народного будівництва в Сяноці проводилися концерти з участию вищезгаданих колективів.

2 серпня відбувся парохіяльний празник у Гломчи і концерт «Ослав ян».

7 серпня у курортній місцевості Полянчик «Ослав ян» виступили з концертом в рамках «Солінського літа», через тиждень на святі уроčак у Буковську.

19 серпня у Мокрому в місцевій церкві відбувся празник, на який прибули священики, Сестри Служебниці та вірні несприятливі умови.

Про «Лемківську ватру» вісі мають вже знаходити, так що не треба повторюватися. Нагомість спіл згадати, що в дніх 31 липня - 1 серпня відбувся «Фестиваль карпатської культури» та польських дінів культури з Устрік-Долішніх та Ґімні Чорногори. Звичайно, найкраще запрепрезентувалися мокрицькі організовані силами «Карпатського товариства» та «Ослав ян» та лемківська «Кінчера» з Літници.

31 липня до обіду ансамблі виступили у парку «Під Дубами» в Устріках, а від 15.00 год. у прикордонній місцевості Бистре біля чорної. У Бистрому панувала приемна атмосфера, горіла ватра, виступали тут також навколишні українці. На загадку цієї події відповідено й угорці, поляки та інші. На жаль з приводу недоліків в організації не доїхала «Бойківщина» з Турки, що на Україні.

У бистрицькій пам'ятковій церкві була відкрита експозиція цікавих фотографій, на яких зафіксовано наші церковні празники з цього району та церковну архітектуру. Бистре відвідала тоді також група української шкільної молоді. В цей сам день у колишньому селі Творильне, що над Саном відправлено грекокатолицьке Богослуження, у якому взяли участь колишні мешканці цього села та навколишні українці. На згадку цієї події відкрито і освячено пам'ятковий хрест. Тут таборували наші пастууни, які упродовж терен, бо ж все заростало правою.

Пастирські відзвіднини

День 26 травня 1993 р. записався золотими буквами в історії української Церкви в Ельблонзі. Вперше

Фото Е. Броdок

відбулися тут в післявоєнній історії Польщі відвідини українського єпископа, владики Івана Мартиника. З великим радістю і повагою вігнали дорогого Пастира, первого українського єпископа у Польщі, вірні напоїли його. В дверях церкви привітали Високопреосвященніого хлібом та сілью голова Церковної ради п. Б. Тулький та п. М. Бродок. Так само широ привітала його молоді і парох, о. А. Сорока. У проповіді, представивши ситуацію нашої Церкви в Польщі, Владика звернув увагу на досі не погоджену справу повернення Перемиській старшій церковного майна. Говорив також про необідні персональні зміни, відотримання української митрополії, повідомив також про назначення о. А. Сороки деканом Гдансько-Ельблонзького деканату 3 осіком в Ельблонзі. Могутнє «Могая ліга» для Всечеснішого Владики закінчило радісну і незабутню неділю у нашій церкві.

З життя єпархії

4.09. – Перемиський єпископ посвятив іконостас в селі Ольхівці, що на Лемківщині.

5.09. – В домі Сестер Служебниць Єпархіальний трибунал під головуванням Владики довершив спархіальний процес про чудо-уздоровлення з не-вилкуваної хвороби за причину слугині Божої Йосафати Городашевської. Документи висновані його засудили.

7 липня. Зусиллями місцевих та навколошніх парафіян будинок каплиці відремонтовано і обладнано в українсько-візантійському стилі.

До парафії в Ельблонзі принадлежить 10 навколишніх сл. Парох Ельблонга є одночасно парохом Пасленка, до якого належить більш 60-ти місцевостей.

Теодозій Романюк, Ельблонг

20 листопада 1988 р. наша спільнота відзначила ювілей 1000-ліття хрещення України. Вроцісту Літургію, відслужив о. Ю. Бур у співслужінні баґатьох священиків грекокатолицького та римокатолицького обряду.

Братство ім. св. Володимира Великого. На жаль, досі воно не проявило жодної діяльності.

За баґатолітнє та жертвенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Піссумовоючи спогади про нашу парафію, напевно, відмінна та місцевих діячів декретом від 5 травня 1992 р. надав звання Міграга.

Піссумовоючи спогади про нашу парафію, напевно, відмінна та місцевих діячів декретом від 5 травня 1992 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жертвенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

З ініціативи отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для блага нашої Церкви та народу Кир Іван Мартиняк листом від 4 листопада 1991 р. склав на руки о. І. Яреміна бажання зініціювати отця пароха А. Сороки засновано у 1991 р. надав звання Міграга.

Богослужіння відправляються українською мовою. За баґатолітнє та жurvенну працю для благ

Пам'ять

(Закінчення з 1 сторінки)

матися над долею похоронених, заспівати «Вічна пам'ять». Могили жертв Явожна, Александрова Куваського, це свідки не тільки трагедії минулого, але джерела, з яких можемо черпати, щоб будувати краще майбутнє. Божа наша пам'ять про покійних має бути конструктивна. Вони боролися, щоб ми могли жити як вільний народ. Задля їх пам'яті ми маємо не в боротьбі, але у щоденній праці плекати їхні ідеали.

Стоячи над могилами наших ділів, батьків і героїв задумаймося над тим, як ми сьогодні виповнюємо їхнє завіщання. Чи часом наша пам'ять не обмежується лише до квітів і свічок на могилах?

О.Г.

ВАРГО ПРИДБАТИ ПРОЧИТАТИ

- Історія української літератури - М. Возняк. Книга I - давня і середня доби розвитку української літератури. Ціна 45 тис. зл.
- Історія українського війська у двох томах - Іван Тиктор. Ціна 60 тис. зл.
- Українська стародавня кухня. Книга знайомить зі стравами, які можна приготувати в домашніх умовах. Ціна 40 тис. зл.
- Крутіж - Б. Лепкий. Історичні повісті, які відтворюють життя на Україні після смерті Г.Хмельницького. Ціна 25 тис. зл.
- Казки з-за прат. Твори, які з різних причин потрапили до спелековиши. Ціна 20 тис. зл.
- Історія України - М. Коваль, С. Кульчицький. Історія від 1917 р. до сьогодення. Ціна 25 тис. зл.
- Нарис історії «Пресвіти» - Р. Іваничук. У стислій формі подається історія Товариства «Пресвіта» та короткі біографічні довідки діячів цього товариства. Ціна 20 тис. зл.
- Ілюстрована історія України - М. Грушевський. Ціна 45 тис. зл.
- Син України - Історична повість з часів українського лицарства в трьох частинах з ілюстраціями. Ціна 15 тис. зл.
- Нечиста сила - В. Королів-Старий. Фантастичні казки, які повертаються до читача із 20-тих років. Ціна 12 тис. зл.
- Українське Різдво. Вертепи - збірник спінаріїв, яких упорядкував Зенон Боровець і Тарас Желінський. Ціна - 6 тис. зл.
- Коляди - збірник 33 відомих і менш відомих коляд і колядок з нотами. Ціна 6 тис. зл.
- Мазена, Орлик, Войнароцький - Ілько Боршак. Історичні есе присвячені українським гетьманам. Ціна 20 тис. зл.
- Велика ілюстрована Біблія - видана в Югославії. Ціна - 100 тис. зл.
- Господу помолімся - Літургічний молитовник надрукований сучасного українського мовою. Видавництво «Благовіст» 1992 р. Ціна 25 тис. зл.

Замовлення слід прислати на адресу редакції.

Допоможімо будові храму

у Члухові

У жовтні 1991 р. у Члухові засновано нову парафію. Богослуження відправляються у виповнені від міста каплиці, за яку місечно треба платити великі гроші (3 млн. зл.). Бажанням нашим є якнайшвидше призначити їх на будову нової святині. Поки що ми не в силах подолати коштам: оплачування каплиці і будови сакрально-культурного комплексу.

Наши фінансові засоби швидко вичерпуються. Осмілоємося просити всіх вірних нашої Церкви про допомогу. Ми візвнені, що ваші підрісердя сповнені любов'ю до біжнього знайти зрозуміння для нашої складної ситуації. Ми

Торжества у Святій Ліппі

Їдучи з Кентгена до Решеля, у Святій Ліппі виростає могутня споруда барокового костела. Це одне з найбільш відомих паломницьких місць на Вармії і Мазурах. Базиліка, а в ній скульптура Божої Матері на липі обхолдить цього року 300-ліття існування. У зв'язку з тим в серпні відбулися величальні торжества з участию цілого єпископату Польщі.

В ці торжества включилася також греко-католицька громада. 13 серпня під проводом Перемиського ординарія, Кир Івана, з'їхалися вірni ³ Ольштинського і Ельблонзького деканатів. Акафіст до Пресвятої Діви Марії. Опісля Владика в сослуженні о. Синела Ю. Ібура, леканів о. П. Кушкі ЧСВВ і А. Сороцького та інших отців відправив Архієрейську Літургію, під час якої дуже гарно співав хор з бартоліцької парафії.

Торжество проходило у неповторній молитовній атмосфері. Велике число вірних та учасників громади, що ми живемо і розвиваємося. Наша присутність у цьому святі є нагода до духовного зблагачення нас самих, а також доказ нашого життя на чужині.

О.Г.

БЛАГОВІСТ

Повідомляємо, що «БЛАГОВІСТ» на 1993 р. можна передплатувати в редакції від бажаного місця. Гроші слід надсилати звичайним поштовим переказом на нижче подану адресу:

Redakcja «BLAHNOWIST»
ul. Chopina 17
11-220 Górowo Iławeckie

або на банковий рахунок:
Bank Spółdzielczy w Górowie Iławeckim
O/W BGŻ Olsztyn Nr 851019-420-1612

Ціна передплати одного примірника на півроку в Польщі - 42000 зл. Надсилаючи гроші, просимо плавати місце, від якого оформляється передплата.

БЛАГОВІСТ

Церка у Волі Височинській (Україна).

БЛАГОВІСТ - сучасно-релігійний місяцник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегії: о. Юліан Гарнієр - технічна редакція. Редакція молодіжної сторінки - Дорота Шупер, Петро Шостак.

Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.
Матеріалів не замовлені не відсилаємо. В оправлених випадках застерігаємо собі право витримати і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо вислати у машинописах, або у чітких рукописах.

самі ніяким способом не зможемо завершити цього великого діла. Кожна і найскромніша гроша пожертва буде для нас великою допомогою і надією на те, що можемо у майбутньому розвиватися і виховувати своїх нападків у рідному обряді, мові і традиціях.

Всім жертводавцям і добролідам нахай Всешипій сторілкою винагородити. Будемо про пе молитися на кожній Службі Божій.

Наш банківський рахунок:

Spoleczny Komitet Budowy Obiektu Wielofunkcyjnego w Czuchowie
PKO Czuchów
77611-15280-132

парадіїни Члухова

БЛАГОВІСТ - сучасно-релігійний місяцник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колегії: о. Юліан Гарнієр - технічна редакція. Редакція молодіжної сторінки - Дорота Шупер, Петро Шостак.
Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції. Матеріалів не замовлені не відсилаємо. В оправлених випадках застерігаємо собі право витримати і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо вислати у машинописах, або у чітких рукописах.

Druk: OFF SERI DRUK Seropol